

لکر که کند مجلس ما را روشن جاده گوی تو کرد بده رنگ بر قلمون حاصل دینی دون غیر شمانی نیست	کردش چشم بود جلوه فانوس اینجا گشته ام بک بصد رنگ زمین بود اینجا که دو عالم نبود چون کف افش اینجا
بجو و از یاد یک رنگی غمگین سولت حلقه گوید که ناله فانوس اینجا	
روی همی شمع شود خانه مرا سوخست وز دود مجید از خواب ختم بود زو عده بوج بیان دلم باشد رقیب اینچنین ارای کلر خان	بال بری کند پروانه مرا تغییر خواب میکند اف زرا موج سه آب سیم کند دانه مرا شمع است چشم دیو پوری خانه مرا
سولت رصعف عهده زلف نظاره ام از انبوس چون مژه کن مشانه مرا	
باشد به نرم مکه جموشی مقام موم نمکین خویش ز کافر کرده ایم چندین کتاب حرف سپاهی کسب	بنیابی دلست جواب سلام ما اید بگویش اهل جهان سر د نام شد حرف روز نامه بجز تو شام
بود ببطره دیگر محتاج مجمع ما باشد قبیل عشق بحدده مصرع ما	
گشته از قبض لوطی بر زلفت خان و خشی عشق استنای خود سازد را لطافت تو مجاست جلوه گاه ترا	بمخته است از انش نیک فاعل تا چنینت سیماب باشد دست رد آرا بود خور بهوا برده بار کا ترا

بردی

بر روی چهره سینه ان از بسکه محو گشتم اسمان برکت از بخیرید روز افزون میکنه لیلی نگاه از رون چشم نال	دیدم رک زمر مدد بخا خود را از سکر و جی هوای خم شد افلاطون دارد از مردم نهان نظاره مجنون
باد صبح از تبع او کاهی کمی ارد جنه بخت بر کرده ما با سپاس خود بود	میرد همراه او چون کیمت کل خون ما زیر بای خویش سید طالع وارون
اسمان مانع رفقا رسیده و جان نیست دست بستن شود سدره زلف قنار	
نشود کس از لب عشاق سخن ناز کی بود سرگشته کار زانست از کس ناز	نبت او از شکست سینه نخله را بخنده نان از انش خود شعله جلاله را
در بیابانی که زرد رنگ دخت شود می شوخ چشم غزالانست داغ لاله را	
چون صدق از قبض اقبال آن کس ار فاعن طینت ما را خیر کرده اند	دارد از اب کهر مغز اسحاق ملک تر زاب ودانه خویش است نان کس
نار با بود رک موج بهوا مرا فضل همار کرد برارد ز دانه ام کی دل ز گردش ایام خرد ما ز مرا	عویان نمی است سیر همین نه خام را باشد همینه گردش سال اسپار که شب و روز بود سینه نهنیا ز مرا
همیش بیوفغان میگنم و خاموشم سینه صافا نرا غبار کینه نیست	پر نوشم بود سخله آواز مرا کل نباشد جسمه حور شیدا را